

Arrest

nr. 60 653 van 29 april 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 28 januari 2011 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 december 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 18 maart 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 april 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat E. VAN DE POEL, loco advocaat E. KOUROUKLIS, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers die volgens hun verklaringen België binnenkwamen op 28 maart 2010, verklaren er zich op 29 maart 2010 vluchteling.

1.2. Op 23 december 2010 werden de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die per aangetekend schrijven op 28 december 2010 naar verzoekers werden gestuurd.

Dit zijn de bestreden beslissingen die luiden als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, A. A. S., bent een 33-jarige Afghaan van Tadjiekse origine afkomstig uit Kaboel. U bent gehuwd met A. S., een 24-jarige Afghaanse van Tadjiekse origine en eveneens afkomstig uit Kaboel. Jullie hebben twee zoontjes, allebei geboren in Kaboel. Jullie ouders, broers en zussen wonen allen in Kaboel. U verklaart sinds 1379 (2000) te werken als medewerker bij de Directie Elektriciteit in Kaboel-stad.

Anderhalf jaar vóór uw vertrek uit Afghanistan verhuisden jullie naar de provincie Logar. Uw ouders hadden er immers een huis en op vraag van uw vader verhuisde u met uw gezin naar het dorp Ziazi in het district Pule Alam in de provincie Logar. Vanuit Logar ging u dagelijks naar uw werk in Kaboel-stad. Uw echtgenote vond er werk in een meisjesschool in het centrum van de provincie Logar.

Op een avond in de maand ‘qaus’ (november-december 2009), toen u met de auto terugkeerde van uw werk in Kaboel-stad naar uw huis in Logar, werd u door de Taliban ontvoerd. U werd een maand lang door hen vastgehouden, ondervraagd en gefolterd. De Taliban beschuldigden u ervan een spion te zijn en informatie over hen aan de overheid door te spelen. Ze zeiden zelfs dat uw echtgenote ook info over hen doorgaf aan de overheid. U heeft geen idee hoe ze op dat idee gekomen zijn. Nadat u een papier ondertekende waarmee u aan de Taliban bevestigde dat u hen via uw werk informatie zou bezorgen over buitenlandse contracten met de overheid werd u vrijgelaten.

U rapporteerde deze ontvoering niet bij de politie omdat u denkt dat de politie toch niet zou kunnen helpen. U ontvluchtte samen met uw gezin Afghanistan en u vraagt asiel in België op 29 maart 2010. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u opnieuw geconfronteerd te worden met de Taliban.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u een document neer van het elektriciteitsdepartement van Kaboel dat stelt dat u er tewerkgesteld was van 2/2/1379 (lente 2000) tot 12/10/1388 (eind 2009), uw werkpas, twee brieven geschreven door parlementsleden en buurtbewoners waarin ze u bedanken voor het werk dat u verrichtte bij de elektriciteitslevering in de plaats 'Khatem ul-Anbia' en een kaart die bevestigt dat u lid bent van het voetbalteam in Kaboel.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aangetoond heeft.

De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie noch voor de subsidiaire beschermingsstatus is omdat er weinig geloof kan gehecht worden aan de gebeurtenissen die de aanleiding vormden tot jullie vlucht uit Afghanistan.

Uw verklaringen en die van uw echtgenote zijn immers op vele vlakken weinig plausibel en weinig geloofwaardig.

In eerste instantie komt het weinig plausibel over dat de Taliban u zouden beschuldigen informatie over hen aan de overheid gegeven te hebben. Wanneer u tijdens het gehoor gevraagd wordt waarom ze dit zouden denken antwoordt u dat u het niet weet (CGVS vraag 60). **Gezien u zelf geen banden hebt met de Taliban noch er voordien mee in aanraking kwam, komt het nogal onwaarschijnlijk over dat de Taliban u plots - zonder enige aanwijsbare reden - zouden van verdenken informatie over hen doorgegeven te hebben aan de overheid.** U brengt geen enkele aanwijzing naar voor voor het feit waarom ze dit zouden denken. Nochtans bent u volgens uw verklaringen een maand lang door de Taliban vastgehouden, gefolterd en ondervraagd. Men zou toch kunnen verwachten dat u op de één of andere manier iets zou kunnen vernemen hebben over de reden waarom ze u daarvan verdenken. Dat dit niet zo is komt weinig aannemelijk over. Dat ze u dan ook nog vrijlieten (op voorwaarde dat u een papier tekende waarin u bevestigde dat u hén voortaan ging informeren over de relatie van de buitenlanders met het elektriciteitsdepartement) terwijl de Taliban u eerder al brandmerkten als spion komt eveneens onrealistisch over. Het is genoegzaam geweten dat de Taliban niet vergevingsgezind omspringen met zogenaamde 'spionnen'.

Bovendien ondermijnen de verklaringen die uw echtgenote aflegde verder de algehele geloofwaardigheid van uw verklaringen met betrekking tot het feit dat u zou ontvoerd geweest zijn. Zo antwoordde uw echtgenote volledig naast de kwestie wanneer haar een eerste maal gevraagd wordt wanneer u ontvoerd werd (CGVS 10-13203 B vraag 139). Als haar dan nogmaals specifiek gevraagd wordt naar de datum van uw ontvoering antwoordt uw echtgenote 'wanneer ze hem ontvoerden weenden we, we trokken ons niks aan van de datum [...]’ (CGVS 10-13203 B vraag 142). **Het komt bijzonder onaannemelijk over dat de datum van zulk een ingrijpende gebeurtenis, meer bepaald de dag dat de echtgenoot (tevens vader van de kinderen) plots verdwijnt (en pas een maand later weer opduikt), niet in het geheugen van uw echtgenote zou gegrift staan. Uw**

echtgenote is zelfs niet in staat om te vertellen in welke maand u ontvoerd werd (CGVS 10-13203 vraag 154) noch of dit gebeurde vóór of na de presidentsverkiezingen (CGVS 10-13203 B 152, 153). Meer nog, dat uw echtgenote bijna geen enkele duiding kan geven omtrent de omstandigheden waarin u ontvoerd werd komt eveneens weinig geloofwaardig over. Zo weet ze niet eens waar u ontvoerd werd, noch of u op dat moment te voet was of met de auto dan wel met vrienden of alleen op pad was (CGVS 10-13203 B vragen 145, 146, 147). Nochtans verklaarde uw echtgenote dat er ooggetuigen waren die haar vertelden dat u ze u zagen ontvoeren (CGVS 10-13203 B vragen 143, 144, 145). **Dat uw echtgenote vervolgens geen details weet te geven over de wijze waarop u ontvoerd werd terwijl er toch ooggetuigen waren ondermijnt bijgevolg de geloofwaardigheid van jullie relaas.** Realistisch gezien kan men toch verwachten zij details zou gevraagd hebben over de plaats en de manier waarop u ontvoerd werd en of u op dat moment alleen was of niet. **Sterker nog, dit zou willen zeggen dat u zelf uw echtgenote achteraf nooit de details zou verteld hebben van deze toch wel traumatische gebeurtenis.** Dit komt zeer onaannemelijk over en doet dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas met betrekking tot uw ontvoering.

Hetzelfde geldt voor uw vrijlating door de Taliban. Wederom kan uw echtgenote geen enkel detail geven over de plaats waar u vrijgelaten werd of hoe dit gebeurde, u zou er niks van gezegd hebben (CGVS 10-13203 B vragen 166, 167, 168, 169). Het is duidelijk dat uw echtgenote enkel een - niet doorleefd - verhaal vertelt over u die zagezegd ontvoerd werd en gefolterd door de Taliban maar dat ze er verder **geen enkele voeling mee heeft en niet in staat is het CGVS te overtuigen van het feit dat deze ontvoering daadwerkelijk plaatsvond, net zomin als u.** Bovendien zijn jullie beider verklaringen uiteenlopend als het erop aankomt te vertellen wat de Taliban geschreven hadden op het papier dat u ondertekende en waardoor u vrijgelaten werd. **Terwijl u stelt dat u ondertekende dat u de Taliban in de toekomst zou informeren over de buitenlanders (CGVS vraag 64) stelde uw echtgenote dat u ondertekende dat u ergens in Kaboel een zelfmoordaanslag moest doen (CGVS 10-13203 B vragen 163, 164).** Daar er een wereld van verschil is tussen deze twee uitspraken is het duidelijk dat ze uit de lucht gegrepen zijn. **Indien de gebeurtenis echt zou plaatsgevonden hebben zouden jullie hierover ongetwijfeld hetzelfde verklaard hebben.** Kortom, het CGVS hecht geen geloof aan de door jullie beweerde ontvoering door de Taliban.

Uw echtgenote verklaart verder nog dat er eveneens bedreigingen zouden geweest zijn omdat ze als vrouwelijke leerkracht werkte in de meisjesschool in Logar. Hoewel ze nooit persoonlijk zou zijn bedreigd zouden er wel 'nightletters' (dreigbrieven van Taliban) gestuurd zijn en zouden andere mensen haar verteld hebben dat ze zou bedreigd worden omdat ze leerkracht was (CGVS 10-13203 B vragen 131, 132, 133, 157, 158, 159, 160). Deze 'nightletters' bevinden zich nog steeds in Logar. **Er dient echter opgemerkt worden dat de verklaringen van uw echtgenote omtrent haar korte beroepsloopbaan als leerkracht niet in overeenstemming zijn met de documenten die ze erover neerlegde.**

Het door uw echtgenote neergelegde schoolattest vermeldt dat ze les gaf in de Bibi Amenah school van 2/2/1387 tot het einde van het schooljaar 1387. In de westerse kalender wil dit zeggen dat ze les gaf in die school van 22 april 2008 tot november 2008 (gezien het schooljaar in die regio loopt tot in de maand november, zie toegevoegde informatie aan het administratieve dossier). Dit wil zeggen dat uw echtgenote slechts maximum zeven maanden zou lesgegeven hebben in de Bibi Amenah school. **Het is dan ook opmerkelijk dat uw echtgenote enkel Farooq Wardak noemt als de verantwoordelijke minister van onderwijs toen zij er werkzaam was gezien die slechts aangesteld werd op 11 oktober 2008 wat wil zeggen dat het grootste gedeelte van de tijd dat ze als leerkracht werkzaam was Mohammed Hanif Atmar minister van onderwijs was en niet Farooq Wardak.** Wanneer uw echtgenote gevraagd wordt wanneer de schoolvakanties plaatsvinden en ze enkel de zomervakanties en een paar andere dagen vermeldt doch **in het geheel geen melding maakt van de lange wintervakanties** is dit ook niet bevorderlijk voor de geloofwaardigheid van haar relaas (CGVS 10-13203 B vragen 56-57). Dat ze dan verklaart er ook nog les gegeven te hebben in 1388 is totaal niet in overeenstemming met wat op het neergelegde schoolattest vermeld is, namelijk dat ze er les gaf tot het einde van het schooljaar 1387.

Dat uw echtgenote behalve dit ongedateerde schoolattest geen andere documenten kan voorleggen die haar verklaringen aangaande haar korte carrière als leerkracht ondersteunen (CGVS 10-13203 B vraag 73) doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan. Als uw echtgenote in dit verband tijdens het gehoor gezegd wordt dat personen doorgaans een werkcontract kunnen voorleggen antwoordt ze dat jullie plots dienden te vertrekken (CGVS 10-13203 B vraag 74), implicerend dat het daardoor niet mogelijk was. Hierop dient echter opgemerkt te worden dat het dan **blijkbaar wel mogelijk was om het voorgelegde schoolattest te laten schrijven en opzenden nadat jullie al in België waren (CGVS 10-13203 B vraag 10), zodoende is het niet aannemelijk dat datzelfde schoolhoofd dat uw echtgenote het attest bezorgde niet in staat zou geweest zijn een kopie van het werkcontract of andere meerzeggende documenten op te sturen.**

Bovendien is het opmerkelijk dat ook de 'nightletters' met de bedreigingen nooit als bewijsstuk neergelegd werden. Dat uw echtgenote verder niet in staat bleek te zijn de naam van de stad te benoemen waar ze les gaf (CGVS 10-13203 B vragen 49-50) terwijl de school volgens haar verklaringen gelegen is in de hoofdstad van de provincie Logar komt bijzonder weinig overtuigend over gezien uw echtgenote toch een naar Afghaanse normen hoog geschoolde vrouw is die zelfs haar twaalfde graad kon afmaken. Het lijkt in deze context dan ook moeilijk te aanvaarden dat uw echtgenote daadwerkelijk als leerkracht tewerkgesteld was. **In dit verband dient verder opgemerkt te worden dat ze in het algemeen geen affiniteit leek te vertonen met de plaats waar jullie verklaren een tweetal jaar gewoond te hebben.** Uw echtgenote kent de hoofdstad niet van de provincie Logar, ze heeft geen idee over hoelang het duurt om van Logar naar Kaboel-stad te gaan, ze kent er geen huidige of vorige gouverneurs, kent de burgemeester van de plaats waar ze les gaf niet, slaagt er slechts in één ander dorpje in de buurt van jullie dorp in Logar op te noemen (CGVS 10-13203 B vragen 209, 211, 212, 213, 215, 222). Hierdoor zou men zelfs kunnen veronderstellen dat jullie er niet echt woonden. Dat u wel meer weet over Logar lijkt logisch omdat uw familie er van afkomstig is en jullie er nog wel contacten en/of eigendommen kunnen hebben. **Gezien uw echtgenote er zo weinig over weet lijkt het er echter op dat jullie in realiteit misschien nooit vanuit Kaboel verhuisd zijn naar Logar.**

Wat de documenten betreffen die u voorlegt met betrekking tot uw tewerkstelling bij het Elektriciteitsdepartement van het Ministerie van Energie en Water te Kaboel, dient opgemerkt te worden dat er een groot aantal vervalste of gekochte Afghaanse documenten circuleren in Afghanistan. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en die toegevoegd is aan de blauwe farde in het administratief dossier) blijkt dat de overheidssector en de energiesector uiterst corruptiegevoelig is. Gezien u verklaarde dat u er begon te werken in het jaar 1379 (2000) doch dat u - wanneer het u tijdens het gehoor gevraagd werd - in eerste instantie niet bleek te weten of het voor of na de val van de Taliban was dat u er begon te werken (CGVS vragen 12, 13, 14) doet eveneens ernstige twijfels rijzen over uw beweerde tewerkstelling. **De val van de Taliban - zeker in de hoofdstad Kaboel - was een dermate ingrijpende gebeurtenis in het dagelijkse leven van de burgers in Kaboel-stad dat het onmogelijk lijkt dat u, die dan bovendien nog beweert tewerkgesteld geweest te zijn bij de overheid te Kaboel, niet spontaan en op overtuigende wijze onmiddellijk kunt antwoorden op de vraag of u voor of na van het Taliban regime startte te werken bij het Elektriciteitsdepartement van het Ministerie van Energie en Water.** Dat u achteraf stelt dat u denkt dat het nog gedurende de Taliban was doet niets af aan deze vaststelling. Het blijft even weinig overtuigend. De door u neergelegde attesten krijgen bijgevolg de schijn van 'gesolliciteerd' karakter, temeer dat u niet eens uw werkcontract kan voorleggen. Dat er in het attest dat uw tewerkstelling bevestigt en dat ondertekend werd door de voorzitter van het Elektriciteitsdepartement geschreven staat dat u ergens in een 'relevante sectie' van het Elektriciteitsdepartement werkte is bovendien ook niet van dien aard om veel vertrouwen op te wekken. Gezien aan uw verklaringen en aan die van uw echtgenote aangaande uw ontvoering en haar tewerkstelling als leerkracht in Logar ook al weinig geloof kan gehecht worden en uw eigen verklaringen omtrent uw tewerkstelling eveneens niet overtuigend waren oordeelt het CGVS dat u uw tewerkstelling bij het Elektriciteitsdepartement te Kaboel niet op voldoende wijze kan aantonen. **De attesten die u voorlegt kunnen door het CGVS niet beschouwd worden als onomstotelijk bewijs van uw tewerkstelling, bewijsstukken moeten immers vergezeld zijn van geloofwaardige verklaringen wat in uw geval niet zo is.** De indruk wordt eerder gewekt dat u misschien wel wat kan vertellen over de werkzaamheden bij dat departement maar dat u deze kennis mogelijkerwijze bekomen heeft van uw broer, van wie u verklaarde dat hij er al 25 jaar werkte.

Na al jullie verklaringen tijdens beide gehoren grondig bestudeerd te hebben kan samenvattend gesteld worden dat jullie ongeloofwaardig geacht worden wat betreft het element dat de kern van jullie asielrelaas raakt, meer bepaald de ontvoering door de Taliban. U toont niet aan dat u ontvoerd werd door de Taliban, meer nog, de geloofwaardigheid omtrent uw tewerkstelling bij het Elektriciteitsdepartement te Kaboel en de tewerkstelling van uw echtgenote als leerkracht in een meisjesschool in de provincie Logar komen eveneens in het gedrang. Er zijn dus geen redenen om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar Kaboel-stad - waar u overigens terecht kunt bij een uitgebreid familiaal netwerk en er bijgevolg over een reëel vestigingsalternatief beschikt - ernstige problemen in de zin van de vluchtelingenconventie of in de zin van de bepalingen omtrent subsidiaire bescherming zou ondervinden. U komt dus niet in aanmerking voor de toekenning van de vluchtelingenstatus en u toont uiteraard aan eveneens geen reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel, kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in

Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld gezien u er het grootste gedeelte van uw leven woonde en u er nog steeds over een uitgebreid familiaal netwerk beschikt.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het UNHCR-rapport "Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylumseekers from Afghanistan" van juli 2009 nog steeds in rekening genomen. Hoewel UNHCR zich sinds geruime tijd niet meer in staat acht om een accurate Security Update vrij te geven waarbij specifieke conflictgebieden worden afgebakend, wordt in dit rapport nergens een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus voor elke Afghaan gesuggereerd op basis van de algemene veiligheidssituatie. UNHCR stelt dat de aanvragen door Afghaanse asielzoekers op basis van de vrees voor ernstige en willekeurige schade in het kader van het gewapend conflict op individuele gronden moeten beoordeeld worden, dit in het licht van de bewijzen die werden aangebracht door de verzoeker en op basis van de recente en betrouwbare informatie van de plaats van herkomst. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul "asymetrische aanvallen" voorkomen doch geen "open combat" wordt gevoerd. Vanaf 2010 stelde ANSO (Afghan NGO Safety Office) dat er een afname was van het geweld in de stad, in contrast met de toename in de rest van het land. De veiligheidstoestand in de stad werd rustig genoemd (zie aan administratief dossier toegevoegde Subject Related Briefing "Afghanistan-Veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kabul" dd. 17 augustus 2010). De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's) meer bepaald bembommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. De gewone Afghaanse burgers worden bij deze aanvallen niet geviséerd. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Ten aanzien van A.S.:

"A. Feitenrelaas

U, A. S., bent een 24-jarige Afghaanse van Tadjiekse origine afkomstig, uit Kaboel. U bent gehuwd met A. A. S., een 33-jarige Afghaan van Tadjiekse origine en eveneens afkomstig uit Kaboel. Jullie hebben twee zoontjes, allebei geboren in Kaboel. Jullie ouders, broers en zussen wonen allen in Kaboel. Uw echtgenoot werkte sinds 1379 (2000) als medewerker bij de Directie Elektriciteit in Kaboel-stad.

Na altijd in Kaboel-stad gewoond te hebben verhuisde u anderhalf jaar vóór uw vertrek uit Afghanistan naar de provincie Logar. Uw schoonouders hadden er immers een huis en op vraag van uw schoonvader verhuisde u met uw gezin naar het dorp Ziazi in het district Pule Alam in de provincie Logar. Vanuit Logar ging uw echtgenoot dagelijks naar zijn werk in Kaboel-stad. Uzelf vond werk in een meisjesschool in het centrum van de provincie Logar. U hoorde van anderen dat de Taliban u zouden bedreigen omdat u leerkracht was. U zou 'nightletters' (dreigbrieven vanwege de Taliban) ontvangen hebben. Nadat u een miskraam kreeg stopte u met lesgeven.

Op een avond in de maand 'qaus' (november-december 2009), toen uw echtgenoot per auto terugkeerde van zijn werk in Kaboel-stad naar uw huis in Logar, werd hij door de Taliban ontvoerd. Hij werd een maand lang door hen vastgehouden, ondervraagd en gefolterd. De Taliban beschuldigden hem ervan een spion te zijn en informatie over hen aan de overheid door te spelen. Ze zeiden zelfs dat u ook info over hen doorgaf aan de overheid. Uw echtgenoot heeft geen idee hoe ze op dat idee gekomen zijn. Nadat hij een papier ondertekende waarmee hij aan de Taliban bevestigde dat hij hen in de toekomst informatie zou bezorgen over buitenlandse contracten met de overheid en een zelfmoordaanslag zou plegen werd hij vrijgelaten. Jullie rapporteerden deze ontvoering niet bij de politie omdat jullie denken dat de politie toch niet zal kunnen helpen.

Jullie bleven dan nog een maand in Kaboel om jullie paspoorten in orde te krijgen.

U ontvluchtte samen met uw gezin Afghanistan en u vraagt asiel in België op 29 maart 2010.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u opnieuw geconfronteerd te worden met de Taliban.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u uw 'taskara' (Afghaans identiteitsbewijs) neer en een attest dat staat dat u gewerkt heb in de meisjesschool Bibi Amenah in de provincie Logar.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aangetoond heeft.

De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie noch voor de subsidiaire beschermingsstatus is omdat er weinig geloof kan gehecht worden aan de gebeurtenissen die de aanleiding waren tot jullie vlucht uit Afghanistan.

Uw verklaringen en die van uw echtgenoot zijn immers op vele vlakken weinig plausibel en weinig geloofwaardig.

Wat de verdere argumentatie aangaande het feit dat u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend, betreft, verwijst het CGVS integraal naar de motivering in de beslissing waarin aan uw echtgenoot eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd wordt. Jullie beroepen zich immers beiden op identiek dezelfde motieven.

De door u neergelegde 'taskara' bewijst enkel uw identiteit, die niet in twijfel getrokken wordt. Wat het door u neergelegde attest van de meisjesschool in Logar betreft verwijst het CGVS eveneens naar de beslissing van uw echtgenoot waarin het attest besproken wordt in de context van de motivering in de beslissing van uw echtgenoot.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel voeren verzoekers de schending aan van de materiële motiveringsplicht en het algemene zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekers menen te voldoen aan de vier elementen met betrekking tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in het Vluchtelingenverdrag. Ze bevinden zich buiten het land van herkomst, hebben een gegronde vrees voor vervolging omwille van hun beide risicoprofielen en konden onmogelijk aangifte doen van de ontvoering, gelet op het door verzoeker ondertekende document waarbij hij zich verbonden heeft te werken voor de Taliban alsook de inefficiëntie van de lokale politiediensten.

Verzoekers menen dat het Commissariaat-generaal ten onrechte stelde dat er weinig geloof kon worden gehecht aan de gebeurtenissen die de aanleiding vormden voor hun vlucht uit Afghanistan.

Betreffende de ongeloofwaardigheid van de ontvoering van verzoeker stelt verzoeker dat hij steeds oprecht is geweest en nooit heeft beweerd banden te hebben gehad met de Taliban. Volgens verzoeker staat niet vast of de Taliban hem er werkelijk van verdacht informatie te hebben doorgegeven aan de overheid. Verzoeker meent wel dat met zekerheid kan worden gesteld dat de Taliban belang had bij zijn ontvoering zodat ze hem onder bedreiging kunnen verplichten voor hem te werken.

Betreffende de verklaringen van verzoekster wordt aangevoerd dat verzoekster minder kan vertellen over de bewuste ontvoering gezien haar sociale context, de al bestaande stress van bedreigingen, de gekrenkte eerbaarheid van verzoeker en het wazig worden van haar leven na de ontvoering. Betreffende de beperkte algemene kennis van verzoekster wordt verwezen naar de algemene situatie van vrouwen die minder toegang hebben tot informatie dan mannen, zij amper op straat kwam en voor de overige tijd haar taak als huisvrouw volbracht en de zorg van haar minderjarige kinderen op zich nam. Het interview van verzoekster duurde veel langer zodat er onterecht meer gewicht zou gehecht worden aan haar gehoor dan aan dat van verzoeker.

Met betrekking tot de voorgelegde documenten menen verzoekers dat het Commissariaat-generaal ten onrechte oordeelt dat de verschillende documenten over de tewerkstelling van eerste verzoeker vervalst zouden zijn. Verzoeker kon immers perfect antwoorden op al de aan hem gestelde vragen. Verzoekers stellen dat, indien het Commissariaat-generaal de documenten voor vals houdt, ze dit diende te motiveren.

2.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal op zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Dat de bestreden beslissing zou voortvloeien uit incorrecte feitenvinding of onzorgvuldig zou zijn voorbereid is niet correct. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekers op het Commissariaat-generaal werden gehoord, zij tijdens het interview de mogelijkheid kregen hun asielmotieven uiteen te zetten, hun argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken neer te leggen en zich hebben kunnen laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van hun keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk die de Dari taal machtig is. Dat niet zorgvuldig is tewerk gegaan, houdt bijgevolg geen steek.

De Raad stelt vast dat verzoekers hun gegronde vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag en een reëel risico op ernstige schade niet aannemelijk maken en dat aldus op grond van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven de beweerde problemen ongeloofwaardig zijn. De herhaling van het door verzoekers aangehaalde risicoprofiel waartoe ze behoren en de verwijzing naar de vier elementen met betrekking tot de gegrondheid van de vrees, kunnen de vaststelling in de bestreden beslissing geenszins wijzigen. Uit de bestreden beslissing blijkt terecht dat er geen geloof kan worden gehecht aan de beweerde profielen van verzoekers, te weten lerares in hoofde van verzoekster en werknemer bij het Elektriciteitsdepartement te Kabul in hoofde van verzoeker.

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekers verklaringen omtrent zijn ontvoering door de Taliban niet geloofwaardig zijn. Verzoeker stelt dat de aanleiding van zijn ontvoering gelegen is in het feit dat men hem ervan verdenkt informatie over de Taliban door te geven aan de overheid. Juist omwille van het feit dat verzoeker nooit banden heeft gehad met de Taliban, noch ooit met hen in aanraking is geweest, is het niet aannemelijk dat zij verzoeker plots, zonder aanwijsbare reden of aanleiding, hiervan zouden gaan verdenken. Verzoeker kan dienaangaande niet de minste aanwijzing geven waarom ze dit zouden denken. Van verzoeker die verklaarde gedurende een maand lang door de Taliban vastgehouden en gefolterd te zijn geweest kan verwacht worden dat hij dienaangaande een aannemelijke verklaring geeft aangezien hij tijdens zijn ondervragingen hierover toch, al weze het een minimale, aanwijzing zal gekregen hebben. Waar verzoeker nu plots de aanleiding van zijn ontvoering verlegt naar het belang dat de Taliban zouden hebben hem voor hen te laten werken merkt de Raad op dat dit een post-factum verklaring is die niet kan overtuigen.

De ongeloofwaardigheid van de verklaringen van verzoekers ontvoering worden nog versterkt door de vaststelling dat verzoekster amper enige duiding kan geven noch over het tijdstip van de ontvoering, noch over de omstandigheden waarin deze plaatsgreep. Dat 'het leven wazig werd' na de ontvoering van haar echtgenoot neemt niet weg dat zij de gebeurtenissen minstens in de tijd zou moeten kunnen situeren gelet op het ingrijpende aspect ervan op haar dagelijkse leven en dat van haar kinderen. Ook verklaarde verzoekster dat getuigen van de ontvoering haar hierover zijn komen inlichten. Dienvolgens kan minstens verwacht worden dat verzoekster de plaats van ontvoering kan aangeven. Bovendien leggen verzoekers tegenstrijdige verklaringen af over het document dat verzoeker diende te ondertekenen bij zijn vrijlating. Waar verzoeker verklaarde dat hij zich blijkens de brief moest engageren de Taliban te informeren over buitenlanders verklaarde verzoekster dat haar echtgenoot ondertekende dat hij in Kabul een zelfmoordaanslag zou plegen. Dergelijke vage en uiteenlopende verklaringen betreffende de kern van het asielrelaas hypothekeken ernstige wijze de geloofwaardigheid ervan.

Voorts kan worden vastgesteld dat de bestreden beslissing, gelet op de opleidingsgraad van verzoekster terecht twijfels heeft geuit bij haar onwetendheid, zowel met betrekking tot haar baan als leerkracht als met betrekking tot de plaats waar ze beweert twee jaar te hebben gewoond. Zo noemt verzoekster enkel Farooq Wardak als de verantwoordelijke minister van onderwijs toen zij er werkzaam was terwijl het Mohammed Hanif Atmar was die minister van onderwijs was op dat ogenblik. Verzoekster, gevraagd naar de schoolvakanties, vermeldt enkel de zomervakanties en een paar andere dagen doch maakt in het geheel geen melding maakt van de lange wintervakanties. Bovendien verklaarde verzoekster ook nog les gegeven te hebben in 1388 terwijl het door haar neergelegde schoolattest vermeldt dat ze er les gaf tot het einde van het schooljaar 1387. Deze vaststellingen hypothekeren de geloofwaardigheid van verzoeksters beweerde tewerkstelling als leerkracht. Daarnaast bleek verzoekster geen affiniteit te vertonen met de beweerde stad van verblijf: ze kende de hoofdstad niet van de provincie Logar terwijl de school waar ze les gaf, net daar gelegen is, ze kende de afstand in tijd tussen Kaboel en haar woonplaats niet en kon slechts een dorpje opnoemen in de buurt van het dorp waar ze woonden. Van verzoekster die verklaarde gedurende zeven maanden les te hebben gegeven in de hoofdstad van de provincie Logar mag een minimale geografische kennis verwacht worden temeer daar zij verklaarde dagelijks met de auto naar school te zijn gegaan.

Met betrekking tot de door verzoekers neergelegde documenten stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing uitgebreid motiveerde waarom de documenten de nodige bewijswaarde ontberen. Vooreerst blijkt uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat er een groot aantal vervalste of gekochte Afghaanse documenten circuleren in Afghanistan. Bovendien blijkt uit deze informatie dat de overheidssector en de energiesector uiterst corruptiegevoelig is. De bestreden beslissing stelde bovendien terecht vast dat: *"Dat er in het attest dat uw tewerkstelling bevestigt en dat ondertekend werd door de voorzitter van het Elektriciteitsdepartement geschreven staat dat u ergens in een 'relevante sectie' van het Elektriciteitsdepartement werkte is bovendien ook niet van dien aard om veel vertrouwen op te wekken."* Waar verzoeker stelt dat hij perfect kon antwoorden op de vragen in verband met de werkzaamheden bij dat departement merkte de bestreden beslissing terecht op dat verzoeker deze kennis mogelijkerwijze bekomen heeft van zijn broer, van wie hij verklaarde dat hij er al 25 jaar werkte.

Verzoekers leggen ter terechtzitting twee nieuwe documenten met vertaling neer. Het betreft de arbeidsovereenkomst van verzoeker en een nieuw schoolattest van verzoekster. Met betrekking tot de arbeidsovereenkomst stelt de Raad vast dat de foto op het document duidelijk werd verwijderd uit een ander document gelet op de kleine perforaties en opnieuw werd aangebracht op de overeenkomst. Ook blijkt de stempel op de foto niet gelijkmatig door te lopen op het document. Gelet op deze anomalieën kan er dan ook geen bewijswaarde worden gehecht aan dit document. Het nieuwe schoolattest dat wordt neergelegd door verzoekster verschilt duidelijk van het eerste door haar neergelegde attest hoewel beide werden uitgegeven door dezelfde instantie. Niet enkel is het logo op het ene document beduidend kleiner, ook is het briefhoofd van het eerste document volledig in het Dari terwijl dit op het nieuwe neergelegde document gedeeltelijk in het Engels is. Het document is overigens duidelijk gesolliciteerd. Het betreft immers een rechtzetting van het eerst neergelegde schoolattest met betrekking tot de periode waarin verzoekster beweert te hebben lesgegeven in een poging dit af te stemmen op verzoeksters verklaringen. Geen van beide documenten vermogen derhalve de geloofwaardigheid van het relaas te herstellen.

2.3. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.4. Verzoekers menen in aanmerking te komen voor de subsidiaire beschermingsstatus en stellen dat verzoeker uit Logar afkomstig is en er het grootste deel van zijn leven heeft door gebracht. Verzoekers menen dat het niet aan het Commissariaat-generaal is om zelf te besluiten vanwaar eerste verzoeker afkomstig is en dat dient onderzocht te worden of Logar kan beschouwd worden als een onveilig gebied in functie van de subsidiaire beschermingsstatus.

In ondergeschikte orde, indien de Raad zou aannemen dat de subsidiaire beschermingsstatus verzoekers ten opzichte van Kabul moeten worden beoordeeld, vragen verzoekers rekening te houden met hun risicoprofielen. Verzoekers menen dat volgens de richtlijnen van UNHCR moet worden onderzocht of verzoekers op basis van individuele gronden een ernstige vrees hebben voor willekeurige en ernstige schade en dat hen op basis van hun asielmotieven minstens de subsidiaire bescherming moet worden verleend.

2.5. De Raad stelt vast dat de nieuwe verklaringen in het verzoekschrift niet overeenstemmen met hun eerdere verklaringen. Uit het gehoorverslag van beide verzoekers blijkt dat ze sinds hun huwelijk, ongeveer zes jaar geleden, in Kabul woonden (gehoorverslag CGVS, man p.4; gehoorverslag CGVS, vrouw, p.6). Anderhalf jaar voor hun vertrek zouden verzoekers pas in Logar gaan wonen zijn. Uit lezing van het verzoekschrift (p. 16) blijkt bovendien dat verzoeker slechts tot zijn tiende in Logar heeft gewoond en de familie daarna als gevolg van een tijdelijke tewerkstelling van verzoekers vader, naar Kabul is verhuisd. Daar waar verzoeker beweert geen netwerk te hebben in Kabul, moet echter worden vastgesteld dat verzoekers schoonfamilie in Kabul woont (schoonouders, schoonzussen, schoonbroers, tantes en ooms langs moeders- en vaderszijde), net als zijn broer, zussen en zijn ouders die volgens de verklaringen van verzoekster recent in Kaboel zijn gaan wonen (gehoorverslag CGVS, vrouw, pp. 7, 8).

Gelet op wat voorafgaat dient in dit geval de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld gezien verzoekers er het grootste gedeelte van hun leven woonden en er nog steeds over een groot familiaal netwerk beschikken.

Uit analyse van de rapporten in het administratief dossier blijkt dat er in de hoofdstad Kaboel een afname is van het geweld in contrast met andere delen van het land. Hoewel UNHCR zich sinds geruime tijd niet meer in staat acht om een accurate Security Update vrij te geven waarbij specifieke conflictgebieden worden afgebakend, wordt in bedoelde rapporten nergens een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus voor elke Afghaan gesuggereerd op basis van de algemene veiligheidssituatie. UNHCR stelt dat de aanvragen door Afghaanse asielzoekers op basis van de vrees voor ernstige en willekeurige schade in het kader van het gewapend conflict op individuele gronden moeten beoordeeld worden, dit in het licht van de bewijzen die werden aangebracht door de verzoeker en op basis van de recente en betrouwbare informatie van de plaats van herkomst. UNHCR is aanwezig in de stad Kabul en kan dus de veiligheidssituatie goed inschatten. UNHCR roept niet op tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en werkt mee aan terugkeerprogramma's. Actueel is er dus voor burgers uit de hoofdstad Kabul geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet.

Verzoekers hebben bovendien hun risicoprofiel niet aannemelijk gemaakt bij gebrek aan coherente, geloofwaardige verklaringen zodat ze niet in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a en b van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig april tweeduizend en elf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER